

таллъ, кой-то ся ископава отъ земѣ-тѣ, и служи като причинѣ за всякаквы злодѣянія, истинно-то злато е свѣтлина-та, послѣдователи-тѣ на коѣ-то сѣ тѣзи сиромаси. Това сѣ сокровища-та кои-то сѣмь обѣщаль на тебѣ; и наедно съ тѣхъ ето има още и сѣжпоцѣнны камъны; тѣзи дѣвици и вдовици, сѣ корона-та на църквѣ-тѣ.» «Присмивашъ ли ся върхъ мене?» извика градоначалникъ-тѣ: «Азъ знамъ че си въображавате нѣщо съ това щото прѣзирате смъртъ-тѣ, и за това ты не ще да умрешъ изъ веднѣжъ.»

Той заповѣда да го съблѣкнѣтъ и да го растѣглятъ върху едно желѣзно рашето и съ единъ малкъкъ огънь да го опежѣтъ полека. Слѣдъ като Лаврентій лѣжеше доста врѣме съ еднѣ странѣ върху огънь-тѣ, той рече на градоначалникъ-тѣ: «Да мя обърнѣтъ, зашто-то на еднѣ-тѣ странѣ сѣмь доста печенъ.» Слѣдъ като го обърнѣхъ той поглѣднѣ къмъ небе-то, помоли ся заради жители-тѣ на Римъ и прѣдаде духъ-тѣ си.

Сега щѣ вы извѣстѣ и нѣщо за дѣца-та кои-то заради Господа Исуса Христа пострадахъ и умрѣхъ. Ще почнемъ съ *Кириллъ*, кой-то бѣше едно младо момче въ Кесаріѣ, кое-то постоянно призоваваше име-то Христово, и кой-то нито чрѣзъ упланванія, нито чрѣзъ біеніе не изоставяше исповѣдваніе-то си за вѣрѣ-тѣ си въ Христа съ громкъ гласъ. Нѣколко дѣца отъ неговѣ възрастъ го прелѣдвахъ, и баща му го испѣди отъ кѣщѣ-тѣ си. Схдїя-та го повыка и му казува: «Чядо мое, азъ щѣ тя простѣ, и баща ти пакъ ще